

[Jørgen Jensen]

Regeringen indbyder alle ansvarsbevidste partier til forhandling og samarbejde. I den anledning vil vi gerne med det samme sige fra som et ansvarsbevidst parti, der ikke løber fra vore løfter til vælgerne. Vi vil med alle midler bekæmpe denne regering, fordi den står i vejen for alle fornuftige løsninger.

Den finanspolitiske stramning på ca. 6 mia kr., som skal sikres ved momsforhøjelse og besparelser, vil betyde op mod 25.000 flere arbejdsløse. Momsforhøjelsen vender den tunge ende nedad. Momsforhøjelsen betyder forhøjelse af kommuneskatterne. Derfor er det ikke rigtigt, når man siger, at skatterne ikke skal stige.

Vi er modstandere af momsen. Den er asocial. Vi har kæmpet for fritagelse af momsens værste følger ved at prøve på at få fritaget fødevarer, medicin og byggematerialer. Vi har også senere for at gavne beskæftigelsen foreslået, at dansk producerede varer blev fritaget for moms. Der er altså ingen tvivl om, at vi er modstandere af det. Man taler nu om momsforhøjelse uden sociale kompensationer, men det er en kendsgerning, at fra 1967 til i dag er pensionerne firdoblet, medens momsen er nidoblet. Det er altså nødvendigt at advare imod den udvikling.

Begrundelsen for denne finanspolitiske stramning er underskuddet på handelen med udlandet. Det er rigtigt, at vi har et underskud i dag på 20 mia kr., men hvor er det, vi har det store underskud? Det er til fællesmarkedslandene, hvor det er 10 mia kr., heraf alene til Vesttyskland 6 mia kr. Det er til USA 1 mia kr. og til Japan 1½ mia kr. Vi køber for ca. 3 mia kr. flere tekstilvarer, end vi sælger. Det gør vi, samtidig med at vi har tusinder af arbejdsløse tekstilarbejdere. Vi importerer for ca. 19 mia kr. maskiner og transportmidler, medens vi har arbejdsløshed inden for maskinindustrien, nedlægger stålstøberier og tusinder af arbejdspladser inden for dette område. Vi kunne rette op på dette på en anden måde end ved at begrænse forbruget for den brede befolkning. Vi kunne f.eks. påvirke vor betalingsbalance gennem en fornuftig importregulering.

En anden faktor i den økonomiske politik er de store arbejdsfrie indtægter, som sikres gennem belåningen af de samfundsskabte værdier. Efterhånden havde socialdemokratiet erkendt, at det var nødvendigt at gribe ind her, og det er en kendsgerning, at den reelle

værdistigning på jord og fast ejendom i 1977 var mere end 80 mia kr. og man var begyndt at tale om nødvendigheden af at båndlægge denne.

Om det forslag, der nu foreligger til at afløse kapitalvindingsskatten med en værdistigningsafgift, får den virkning, afhænger jo i allerhøjeste grad af, om afgiften bliver så høj, at den kan stoppe belåningen derved, at banker og andre udlånsvirksomheder mister sikkerhed for lån. Landbrugets udtalelser og vurderinger af disse tanker og venstres ordførers bemærkninger tyder ikke på, at man vil gå den vej, og at det er det, man vil opnå; selv hr. Kjeld Olesen gav udtryk for noget sådant.

Også et loft over priser og takster samt en stram indkomspolitik vil først og fremmest ramme lønmodtagerne – nu skal vi jo først behandle forslagene konkret i morgen – men vi har erfaring for, at prisstop ikke gavner, navnlig ikke når det kun er for en kort periode. Vi ved også, at produktiviteten er steget kraftigere i Danmark end i de fleste andre lande. Vi ved, at omkostningerne til løn og materialer pr. produceret enhed er steget mindre i Danmark end i de lande, vi normalt handler med.

Men læser vi lønningerne fast, som man altså her foreslår, hvor skal gevinsten så gå hen for den rationalisering, som har fundet sted, og som vil finde sted? Kommer der et forbud mod udstedelse af friaktier? Kommer der forslag om, at den kapitalophobning, der bliver resultatet af lønstopet, bliver tilskrevet lønmodtagerne? Indgrebet i dyrtidsreguleringen ved begrænsningen og tvangsopsparingen til ATP har vi jo hidtil hørt var en afgjort sag: man kunne ikke udbetale de tvangsopsparede penge, man kunne ikke bestemme, om de til udbetaling forfaldne portioner skulle tillægges lønnen; det var aftalestof mellem arbejdsmarkedets parter.

Men nu taler man om en stram indkomspolitik og om fastfrysning af reallønnen. Børsen, som jo var særdeles godt underrettet om statsministerens tale, og som kunne bringe den, inden den blev holdt i folketinget, har også ment at vide, at regeringen har en trumf i baghånden, at de to portioner, der er indefrosset og altså ikke udbetalt, skal udbetales i portioner gennem overenskomstperioden.